

ESIMENE OSA

*Tere tulemast
Rosewood Halli!*

Proloog

Maailmas on kohti, kus imelisi ja pentsikuid asju näib juhtuvat tõenäolisemalt kui kusagil mujal. Need kohad tunded ära, sest neist õhkub midagi niisugust, mis ei kõla ülejäänud reaalsusega kuidagi kokku. Mõni on tekkinud looduslikult, näiteks varjatud kosed või õitsvaid metsalilli täis salajased niidud. Mõni on inimese loodud, näiteks tühjad mänguväljakud videviku eel või tolmu täis antiigikauplused, tulvil ajalugu. Ent mõnikord, kuigi seda tuleb ette harva, võib selline koht olla peidus ka teatud tüüpi inimeses. Võib-olla oled sinagi sellist inimest kohanud. Esmapilgul ei pruugi nad just kuigi karismaatilised ega iseäranis intelligentset näida, aga kui nende seltsis rohkem aega veeta, tundub, et neil on võime muuta ja saavutada ükskõik mida ...

Printsess Eleanor Prudence Wolfson, kuningas Alexander Wolfsoni ainuke järglane ja Maradova troonipärija, ei elanud sellises kohas ega olnud ka ise üks sellistest inimestest, kuid ta vajas meeletult mõlemat.

„Ma lähen sellesse kooli!“ Eleanor lajatas brošüüri *laksaki!* lauale, nii et hommikuteega tassid värisesid alustaldrikutel.

Alexander Wolfson ei tõstnud vastamiseks ajalehelt isegi mitte pilku.

„Ei,“ sõnas ta lihtsalt.

„Ma olen Maradova troonipärija. Arvan, et suudan selle tühitähise otsuse, kuhu kooli minna, ise langetada.“

Alexander vaatas oma abikaasa, teisel pool lauda istuva kuninganna Matilde poole.

Kuninganna kehtis õlgu. „Tema jutus on iva, Alex,“ ütles ta sõbralikult, pistis ettevaatlikult suhkrutüki tassi ja segas aeglaselt teed, püüdes samal ajal naeratust maha suruda.

Tegemist ei olnud sugugi vanemliku üksmeelega, mida kuningas Alexander oli temalt oodanud.

„Näed?“ ütles Eleanor. „Isegi ema on minuga ühel meelel.“

Alexander keskendus jätkuvalt oma ajalehele ja teeskles täielikku rahu. Ta rüüpas teed.

„Edwina ...“ viipas ta teenijannale. „Kas sa palun viiksid tühjad taldrikud kööki?“

„Loomulikult, teie majesteet.“ Edwina ladus saiapurused taldrikud osavalt virna ja lahkus söögisaalist meisterliku sujuvusega, tema samme oli tammepuust põrandal vaevu kuulda. Suur kahepoolne uks sulgus tema järel ja kääksus veidi, kui Edwina selle ettevaatlikult lõpuni kinni tõmbas.

Kui Alexander oli kindel, et teenijanna on koridoris piisavalt kaugele jõudnud ega saa kodutüli enam pealt kuulda, pööras ta pilgu taas ajalehele ja lausus: „Minu vastus on ei.“

Eleanor kriiskas pahaselt ja pööras jalaga vastu maad. „Sa võiksid seda brošüüri vähemalt *vaadata!*“ nähvas ta, kahmates ajalehe isa sõrmede vahelt.

Alexander oli sunnitud tütrele otsa vaatama.

Eleanor oli alati raske laps olnud. Ta ei olnud üldse tüüpilise printsessi moodi, eelistades kenale viisakale vestlusele iga kell tuliseid poliitilisi debatte ja majast välja hiilimist, et minna

lärmakatele kontsertidele, ning *jälestas* üle kõige peeneid ametlikke üritusi – vähemalt nii ta arvas, sest oli alati neil osalemast keeldunud. Aga Eleanor oli tark, enesekindel ja kirglik ning see oli Alexanderi jaoks palju tähtsam kui tavapärased väärtused, mida tema tütrelt oodati. Ehkki vahetevahel soovis ta, et tüdruk vanavanemate ees sõnu rohkem valiks.

Kuigi Alexander tahtis, et Eleanor oleks õnnelik ja elaks kuningliku seisusega kaasnevatest kohustustest priiilt, ei olnud võimalik mööda vaadata tõsiasjast, et ühel päeval pidi temast saama kuninganna – vastutus, millega pidi ta lõpuks leppima. Alexander oli otsustanud leida viisi, kuidas tütrele selgeks teha, et kuninglikke kohustusi saab ka nautida; ka tema oli sellest noorena pidanud aru saama.

„Sa lähed Aston Courti, kooli, kus kõik Maradova valitsejad on viimased sada aastat käinud, ja sa pead sellega leppima, meeldib see sulle või mitte.“

Matilde naeris vaikselt teisel pool lauda ja rüüpas teed.

„Ei,“ matkis Eleanor isa ranget hääletooni. „Ma lähen Inglismaale Rosewood Halli.“

Eleanori hääl ei värisenud. Ta oli kindlalt otsustanud. Ta kavatses hambad ristas vastu punnida, enne kui Aston Courti väravast sisse astub.

Alexander ohkas sügavalt.

Eleanori jaoks ei tähendaks Aston Courti minemine lihtsalt „oma tahtmise mitte saamist“, nagu võiks see olla enamiku teismeliste puhul. Tema jaoks tähendaks see vaba, avalikkuse pilkude eest varjatud elu lõppu. Ta peaks ametlikult Maradova troonipärijana inimeste ette astuma, ta ei saaks enam salaja välja hiilida ega kuninglikel üritustel osalemisest keelduda, samuti ei

tohiks ta enam juukseid värvida ning peaks sobivamalt riietuma. Ta peaks hakkama oma kohustusi täitma ega saaks enam kunagi normaalset elu elada.

Alexander võttis ajalehe ja voltis selle kenasti kokku. Ta valmistus ägedaks kisamisvõistluseks, mida Eleanori teismeikka jõudmisest saati oli regulaarselt ette tulnud.

„Palun, isa.“

See tuli Alexanderile täiesti ootamatult, tema tütar palus väga harva, oli selleks liiga põikpäine. Alexander tõstis pilgu, arvates, et näeb tüdruku tavapärasest trotslikult mossis suud, kuid selle asemel vaatas talle vastu tõeliselt ahastav ilme. Ühtäkki ei suutnudki Alexander enam õieti meenutada, miks ta tahtis nii kindlalt ei öelda, kuid kiiresti tuletas ta endale meelde: Aston Court on ainuke kool, kus suudetakse tagada Eleanori turvalisus pärast seda, kui teda on avalikkusele ametlikult printsessina esitletud. Seal oleks ta asjatundjate pilgu all, ta oleks kaitstud ja teda valmistataks täiuslikult tuleviku jaoks ette. Kas Aston Court või mitte midagi. Kuid oma otsusekindlusest hoolimata märkas ta, et oli ettevaatlikult käe välja sirutanud, kui Eleanor talle Rosewoodi brošüüri pihku pistis.

Tüdruk pani käed isale ümber ja pigistas teda õrnalt. „Sa pead seda ainult lugema, muud ma ei palu.“

Teisel pool lauda rüüpas kuninganna Matilde taas vargsi teed ja aetas tassi tagasi alustaldrikule. „Tead, võib-olla olen ma tee mõju all, aga Inglismaa on mulle alati meelt mööda olnud. Sulle ju ka, Alexander?“ Ta vaatas abikaasa poole ja muretu ilme tema näolt kadus viivuks, kui nende pilgud kohtusid. Maradova kuningas tundis naisele silma vaadates, et need on tema elu kõige pikemad sekundid. Naine mõjus talle nii.

Ta ohkas raskelt ja andis viimaks alla.

„Hea küll, ma loen brošüüri, aga see on ka kõik.“

Eleanor kiljatas rõõmust ja kergendustundest. „Jee! Aitäh, aitäh, aitäh! Ma tean, et see meeldib sulle, isa, ma luban.“ Seda öelnud, pistis tüdruk endale sarvesaia suhu ja jooksis välja enne, kui Alexanderile päriselt kohale jõudis, mis äsja juhtunud oli.

Uks langes tema järel pauguga kinni ning Alexander ja Matilde jäid selle kajasse istuma. Kui kõmakas tasapisi rauges, vaatas Alexander uuesti naisele otsa. Matilde naeratas talle armsalt vastu.

„Ta ei saa sinna minna,“ ütles kuningas. „On liiga ohtlik lasta Maradova ainukesel troonipärijal kusagil Inglismaal internaatkoolis passida, samal ajal kui ta peaks õppima kõike seda, mida ta vajab, et ühel päeval riiki valitseda.“

Matilde tõsines taas ja kohendas vargsi enda ees olevaid söögiriistu, nii et iga kahvel, nuga ja lusikas oli laual täpselt omal kohal.

Kui ta pilgu tõstis, nägi Alexander tema silmis tulukest vältamas.

„Sa tead niisama hästi kui mina, et Rosewood ei ole sugugi tavaline kool, ja teiseks ...“ Matilde vaikis hetke, sundides meest endale otse silma vaatama. „Nagu sa varemgi öelnud oled, pole teda veel ametlikult troonipärijana esitletud. Mitte keegi ei tea, et ta on printsess, nii et see on ehk parim viis, kuidas oma viimased aastad muretu teismelisena veeta, enne kui tuleb kuninglikke kohustusi täitma hakata, ja ma tean, et sa soovid, et sinulgi oleks selline võimalus olnud.“

Alexander oli hetkeks jahmunud. Kas tema naine vihjas tõesti sellele, mida Alexander arvas teda vihjavat?

„Kas sa tahad öelda, et ta läheks sinna kooli valenime all?“ küsis ta.

Matilde näole tuli taas naeratus ja ta heitis pinevuse kõrvale, nagu vahetanuks lihtsalt kübarat.

„Praegu pead sa ainult brošüüri lugema.“ Matilde tõstis teetassi suule, ent peatas käe poolel teel ja lisas: „Pealegi, kui asi kibedaks kisub, võime alati Jamie kohale saata.“

Alexander vaatas naisele hämmingu ja imetlusega otsa. Ta naeris vaikselt endamisi. Miski temas ütles, et Rosewoodi brošüüri lugemisega see teema veel ei lõpe.

1

St Ivesis asub väike sinine pagarikoda, mille tähnistel kivist seintel kasvavad rippoa puhmad. Majaesistest akendest sisse vaadates on linadega kaetud pindadel näha paksu tolmuksorda, mis päikese käes sätendama lööb. Ukse kohal on luitunud puna-valgetriibuline markiis ja silt, millel seisab: PREILI PUMPKINI PAGARIPOOD, kuigi seal pole juba aastaid enam keegi küpsetanud. Pagarikoja kohal asub kunagine tagasihoidlik kodu, mis nüüd on täis topitud uhkeid esemeid ja kitsilikke väljapanekuid, mille abil uus omanik püüab tulutult kodust õhkkonda luua. Ühte ruumi pole uus elanik aga puutunud, see on pelgupaik, täis maja õnnelikke mälestusi.

Lottie Pumpkin elab St Ivesis, Bethesda Hilli maja number 12 pööningukorrusel koos kasuema Beadyga. Sinna hubasesse merevaatega pööningule on ta endale vaikse nurgakese sisse seadnud. See on tuba nagisevate pörandalaudade, lapsepõlvefotodega kaetud seinte ja muinasjuttudest pungil raamatutega. Kuid täna jätab ta oma magamistoja, maja ja Cornwalli selja taha. Täna suundub ta elama Rosewood Halli.

„Lottie!“ kõlas Beady läbilõikav hääL Lottie kõrvus ja pani ta viimast riidehilpu kohvrissse asetades paigale tarduma.

„Jah?“ vastas Lottie ja pigistas silmad tahtmatult kinni. Ta kuulis liikumist ning kasuema ilmus uksele. Tema nägu kattis roheline kreemjas mask ja tema punased juuksed olid korralikult peidetud rätikust keeratud turbani sisse. Beady oli uskumatult kaunis naine, kes suhtus oma välimusse väga tõsiselt. Ta oli ka kaugelt liiga noor, et Lottie eest hoolitsemise koormat enda õlule võtta, ning temast oli äärmiselt helde oma elu kellegi teise lapsele ohverdada, mida ta Lottiele ikka ja jälle ka meelde tuletas.

„Ma olin täiesti unustanud, et sa lähed täna ära!“ Ta ütles seda nii, nagu oleks see hirmus naljakas.

Lottie naeratas talle meeldivalt, nagu oli miljoneid kordi varemgi teinud. „Pole viga, ma ...“

Enne kui ta jõudis lause lõpetada, tõi Beady kuuldavale valju naerulagina.

„No kuule, kuidas ma saaksin selle unustada? Sa ei räägigi muust, kui sellest kohast.“ Naine naeris taas. „Kuigi kui nad juba sinu vastu võtavad, siis ei saa see *nii* prestiižne koht olla.“ Lottie võpatas kergelt ja Beady lõpetas naermise. „Ma ainult lõõbin, Lottie. Ära ole nii tõsine.“

Lottie hoidis suunurgad kramplikult üleval ja püüdis naerda, kuid Beady pilk oli langenud kahele roosale kohvrile põrandal.

„Need on päris suured. Lootan, et sa ei oota, et sulle küüti pakutakse. Seda oleks palju paluda.“ Beady vaatas teda haavunud pilguga, nagu oleks ta niigi väga kannatlik.

„Ei, pole midagi,“ vastas Lottie, püüdes olla nii meeldiv kui võimalik. Kindlasti ei tahtnud ta Beadyt pahandada: ta teadis, kui raske oli naise jaoks olnud kohustus hakata Lottie eest pärast tolle ema surma hoolitsema. Lottie tahtis tema elu vaid kergemaks teha. „Ollie ja tema ema viivad mu ära.“

Beady kulmud kerkisid hukkamõistvalt üles.

„See on neist väga helde. Loodan, et sa ikka ütled tema emale, kui tänulik sa oled selle eest, mis ta sinu heaks teeb.“

„Muidugi,“ noogutas Lottie ja sellest paistis Beadyle piisavat.

„Hästi, nõndaks ...“ Beady vaikis ja vaatas toas ringi, nagu näeks ta seda esimest korda. Ta näris põse sisekülge, silmitses Lottiet ja seejärel hingas sügavalt sisse, nagu valmistades end öeldavaks ette. „Sa nägid palju vaeva ... Loodan, et sa ei pettu.“

Lottie neelatas. Ta teadis, et Beady rõõmustas selle üle, et ta oli Rosewoodi sisse saanud; see tähendas, et maja jääb viimaks ometi ainult tema päralt. Rosewoodi valituks osutudes polnud Lottie mitte üksnes emale antud lubadust täitnud, vaid teinud suurima kingi ka kasuemale.

„Aitäh,“ vastas Lottie.

Beady rehmas otsekui vestluse lõpetamiseks käega.

„Nojah, ma pean nüüd näomaski maha pesema. Turvalist reisi!“

Niipea kui Beady oli läinud, jätkas Lottie kiiresti pakkimist, kuid üsna pea segati teda taas.

„Mis pagan sul seljas on?“ kandus Lottie magamistuppa Ollie sarkastiline hääl. Ta seisis ukseel, käed vaheliti, ja vaatas, kuidas Lottie viimaseid asju kokku pakkis.

„Ollie!“ Lottie käsi tõmbus parima sõbra ootamatu ilmumise peale ehmunult rinnale. „Kuidas sa siia pääsesid?“ Ja mitu korda ma pean sulle ütleva, et sa koputaksid?“ Kohvrite kinni surumine pani tüdruku veidi hingeldama. Ollie oli neliteist, Lottiega ühevanune, aga kuigi ta oli pikem, oli tal endiselt lapselik nägu, mis tuletas tüdrukule meelde rannas müüdavat pehmet masinajäätist ja muid õnnelikke mälestusi.

„Pidin kurjast nõiast mööda hiilima. Kas teadsid, et ta nahk ongi lõpuks roheliseks läinud?“ küsis Ollie ulakalt naeratades.

Lottie itsitas, kuid ei suutnud poisi varasemat märkust unustada. Ta vaatas oma riideid ja silus kleiti ebakindlalt. „Ja mis mu riietel siis viga on?“ küsis ta nõrdinult.

Ollie naeris talle omasel ulakal moel. Tema teksapükstel ilutsesid koerakarvade tuustid, mis oli tema puhul väga tavaline ja millest ta kunagi ei paistnud numbrit tegevat.

„Kas see pole esimeseks koolipäevaks veidi liiga peen?“

„Liiga peen?!“ Lottie ei suutnud uskuda, et poiss midagi nii tottrat küsis. „Rosewood Halli jaoks pole miski liiga peen. Ma pean teiste hulka sulanduma. Ma ei saa lubada, et jään juba esimesel päeval riiete tõttu heidikuks.“

Lottie hakkas kleidikrael näppima olematut plekki. „Enamik sealseid õpilasi kannab ilmselt just nende jaoks õmmeldud kullast riideid või ma-ei-tea-mida.“

Ollie astus rahulikult Lottie magamistuppa ja istus voodile. Ta surus huuled prunti ja vaatas toas ringi. Tavaliselt oli tuba Lottie isevärki esemetest kirju, kuid nüüd oli see paljaks kistud, kõik tüdruku asjad olid surutud kahte roosasse kohvrissi.

„Igatahes,“ alustas Ollie kätt taskusse pistes, „kui suudad korraks jätta kõrvale mure selle pärast, mida teised sinust

arvavad ...“ Ta võttis välja kortsus ümbriku ja luitunud polaroidfoto, mida Lottie oli poisi magamistoa seinal näinud. „Need on sulle.“

Lottie sirutas käe juba asjade järele, kuid Ollie tõmbus järsku tagasi.

„Sa ei tohi kirja avada enne, kui oled rongil.“

Lottie noogutas kärsitult naeratades ja poiss pani mõlemad kingitused talle aeglaselt peopesale. See oli foto, mida Lottie oli näinud tuhandeid kordi: nemad kahekesi rannas, ninad jäätisega koos ja säravad naeratused ablastel nägudel. Kuigi värvid olid fotol tuhmuma hakanud, oli Lottie peas endiselt näha tiaarat ja Ollie peas sarvi. Nad olid lastena iga päev ja igal pool neid aksessuaare kanda tahtnud. Kord ühel õhtul rannas vabaõhuetendust, Shakespeare'i „Suveöö unenägu“, vaadates oli Ollie teatanud, et ta on haldjas Puck. Teda oli täiesti lummanud, kui ulakas ühel tegelaskujul olla lasti, ning ta arvas, et võib ka ise karistamatult koerusi teha, kui sarvi peas kannab. Seevastu põhjus, miks Lottiel oli tiaara peas, enam nii muretu polnud. Tüdruku põial jäi pildil oleval ehtel sekundiks pidama ja ta südamest käis läbi jõnks, kui talle meenus päev, mil oli selle endale saanud.

„Ma annan sulle pisut aega, et hüvasti jätta,“ ütles Ollie, enne kui kaks kohvrit ilma igasuguse vaevata kätte võttis ja nendega trepist alla auto juurde suundus. Kui ta läinud oli, pani Lottie Ollie kingitused hoolikalt oma kõige tähtsamate asjade sekka, mis ta oli tühjale voodile asetanud, et neid mitte maha unustada. Ta ladus kõik need asjad käekotti: kõigepealt päevinäinud polaroidfoto ja Ollie kirja, seejärel oma lemmikuima joonistusploki, kõige ustavama kaisulooma, härra

Trühvli, raamitud pildi oma koolilõpurüüd kandvast emast, Marguerite'ist, ja lõpetuseks eseme, mis otsekui üldse teiste sekka ei kuulnud – oma kõige kallima asja, poolkuu kujuga tiaara. Lottiel oli kulunud tervelt tund, et kogu oma elu kahte roosasse kohvrissi, teksariidest seljakotti ja väiksesse tugeva valge rihmaga õlakotti pakkida. Ta vaatas tühja toa üle.

Ma sain hakkama, ema, mõtles ta. Sain Rosewoodi sisse, täpselt nagu lubasin.

2

Lottiele (St Ivesi auväärt printsessile)

Tundub, nagu poleks ma sind viimasel aastal üldse näinud, sest sa õppisid nii palju, ja nüüd lähed teise riigi otsa elama. Sinuta pole miski enam endine, aga kindlasti leiad sa piisavalt seiklusi meie mõlema eest.

Tahtsin sulle lahkumiskingiks muinasjuturaamatu osta, sest ma ju tean, kui väga sa neid armastad, aga kartsin, et sul on kõik juba olemas, nii et mõtlesin kinkida sulle hoopis selle polaroidpildi, et see sulle iga päev mind meelde tuletaks.

Tahaksin juba kuulda kõikidest pöörastest asjadest, millega sa Rosewoodis hakkama saad. Olen nii uhke, et sa kooli sisse said, aga jään su järele väga igatsema *paus, pisar* JA KUIDAS SA JULGESID MIND ÜKSINDA SIIA TURISTILÕKSU JÄTTA!!! REETUR!! (Näed, kuidas ma keerulised tunded kaitsemehhanismina vihaks muudan??)

Sinu sõber Ollie

P. S. Too mulle tagasi tulles kingiks näiteks kuldkroon – see pistetakse sulle ilmselt kätte kohe, kui kohale jõuad ;)

Lottie naeratas, kui ta oma parima sõbra kirja uuesti läbi luges, ja lubas endal hetkeks Cornwalli tagasihoidliku elu maha-jätmise üle kurvastada. Ta vaatas rongiaknast mööda kihutavat lopsakat rohelist ja meenutas möödunud aastast päeva, kui oli Rosewood Halli sisseastumisavalduse esitanud. Viis aastat tagasi oli ta emale lubanud, et leiab viisi, kuidas sinna õppima pääseda. Tollele päevale eelnenud ööl oli olnud äikesetorm ja kogu maailm oli vesine ja märg. Ema oli nelja teki sisse mähitud, keha luider ja nõrk haigusest, mis oli ta täielikult vallutanud, kuid tema silmis oli jätkuvalt vankumatut jõudu. Ta oli Lottiele otsa vaadanud ja naeratanud oma tuttavalt soojal moel.

„Sa saad hakkama kõigeaga, mis pähe võtad, pisike printsess.“

Kooli pääsemise protsess oli olnud vaearikas ja hirmuäratav. Rosewood võttis stipendiumiga õpilasi vastu harva, ainult siis, kui need ilmutasid erakordset potentsiaali. See oli kool, mis tundis oma suurepärase tulemuste üle uhkust. Rosewood ei olnud koht, kuhu lihtsalt *otsustati* minna – sa ei saanud lihtsalt brošüüri kätte võtta ja öelda, et tahad seal õppima hakata. Ja kuna Lottie elas üksnes koos kasuemaga oma kadunud ema pagarikoja kohal, ei olnud tal kuidagi võimalik ka õppemaksuks raha kokku saada. Ent Lottie ei andnud alla. Ta tegi väsimatult tööd, loobus igasugustest seltskondlikest ettevõtmistest ja hobidest ning ärkas vara, et majapidamistööd ära teha, enne kui end oma tuppä lukustas ja hoolega õppima asus. Samal ajal unistas ta aga päevast, kui astub Rosewoodi väravast sisse ja leiab koha eliitklassi laste seas. Olles loomulikult valmis maailma paremaks muutma.

„Hakkame saabuma Rosewoodi jaama. Palun veenduge rongist väljudes, et olete kõik oma asjad kaasa võtnud.“

Oma kaht kohvrit haarates mõtles Lottie üürikese hetke vältel, kas ta on ainuke Rosewoodi õpilane, kes sõidab internaatkooli ühissõidukit kasutades. Ta oletas, et enamik õpilasi tuuakse kohale autodega, ning kooli kaardil, mida ta koos Olliega oli tundide viisi uurinud, oli ta näinud ka midagi, mis sai olla vaid maandumisplats – kas sealsed õpilased lendasid kohale tõesti helikopteritega? Äkki oleks ka tema pidanud pingutama, et helikopteriga kohale saabuda? Lottie teadis, et see mõte on tobe, kuid see tuletas talle meelde, kui erinev on ta teistest õpilastest.

Äkitselt suurde ärevusse sattudes kobas Lottie oma kotis ja otsis poolkuuga tiiarat. Tema ema oli olnud fantastiline jutuvestja ja lugenud Lottiele igal õhtul enne magamaminekut raamatut. Lottie lemmiklugu oli „Klaaskingake“. Ta oli palunud emal ette lugeda kõik selle versioonid, mis neil leida õnnestus, ja oli lummatud nende erinevusest. Ema oli talle selgitanud, et muinasjutud, nagu enamik asju maailmas, on edasi arenenud ja oludele vastavaks kohandatud, kuid kõige rohkem paelus Lottiet headus, mis sellest jutust maailma õhkus. Ükskõik, millist versiooni ta luges, printsess oli ikka hea, ning just seda tahtis Lottie üle kõige ka ise edasi anda. Niisiis kinkiski ema Lottiele seitsmendaks sünnipäevaks hõbedase poolkuuga tiiara, mis oli perekonnarelikvia. Seda oli Pumpkinite peres põlvest põlve edasi antud ja niiviisi Rosewood Halli pärandit jagatud.

Lottie vaatas rongiaknast välja, kuni maastik hägustus ja selle asemele kerkis mälestus tema seitsmendast sünnipäevast.

„See kingiti ühele meie esivanemale, kel oli sadu aastaid tagasi au Rosewoodis käia. Tema kinkis selle edasi oma järeltulijale ning minu vanaisa andis selle lõpuks mulle. Kui sinulgi

ühel päeval lapsed sünnivad, saad selle omakorda neile anda.“

Lottie oli ema sõnu vaevu kuulnud, ta polnud suutnud pöörata pilku karbis olevalt esemelt.

Ta asetas tiaara endale ettevaatlikult pähe. Kuid kahjuks oli tema pisike seitsmeaastase pea lihtsalt ... liiga pisike. Tiaara oli peaaegu kohe maha kukkunud, maandunud elutoa puidust põrandal ja mõjunud sünnipäevatoriti kurguni täis topitud laste karjas kuidagi kohatult. Kuna Lottie oli tundliku meelega tüdruk, puhkes ta nutma. Väikest Lottiet ei kurvasanud mitte niivõrd tõik, et tiaara oli talle suur, vaid pigem see, et tiaara – see hiilgav ese, mis ei sobinud tema tagasihoidliku koduga kuidagi kokku – muutis kõik enda ümber nii valusalt tavaliseks. See sätendav ehe otsekui hiilgas suurejoonelisust, kuid selle sära valgustas vaid ümbritseva maailma ilmetust.

„Lottie nutab *jälle*,“ oli üks peokülalistest porisenud.

„Ole vait, Kate,“ vastas Ollie. „Ära ole õel, et sa kingijagamismängu ei võitnud.“

„LAUL PANDI KINNI, KUI PAKK OLI MINU KÄES!“

See terav sõnavahetus oli Lottie veelgi kurvemaks muutnud – nüüd olid ka tema peokülalised õnnetud. Just siis, kui Lottie oli valmis sel maailma lõppu kuulutaval hetkel pisarakraanid korralikult valla keerama, ilmus tema kõrvale ema, et olukord päästa.

„Hea küll, rahunege kõik maha. Kate, mul on sulle eriline üllatus, kui lased Thomasel mängust saadud kingituse endale jätta, ja Lottie, kullake, sa saad tiaara pähe kinnitada nende abil.“ Marguerite pistis käe põlletaskusse ja tõmbas välja kaks klambrit.

„Nõndaks, kuulake kõik – see tiaara on tegelikult väga eriline.“ Ta võttis selle kätte ja Lottie märkas, kui loomulikuna ehe ema käes mõjus. „Lugu on nii, et sellel tiaaral on võlujõud.“

Kõik lapsed rahunesid kohe maha ja ootasid innukalt Marguerite'i järjekordset lummavat lugu.

„Kes iganes seda tiaarat kannab, saab hakkama kõigega, mis ta endale pähe võtab, ja selle puudutus annab kandjale kõik printsessi head omadused.“

Marguerite Pumpkin kinnitas kõnelemise ajal tiaara hoolikalt Lottiele pähe ja asetask juuksed õrnalt klambrite peale.

„Niisiis, millised võiksid olla ühe printsessi kolm head omadust?“ Ta vaatas lastele otsa, kuid nad muutusid kohe häbelikuks, nagu sageli juhtub, kui lastelt midagi ootamatult küsida. „Kuidas oleks vaprus? Kas printsessid on teie meelest vaprad?“ Lapsed noogutasid. „Mis veel?“

„Aa, jaa, nad on ilusad!“ prahvatas Ollie välja.

Marguerite naeris vaikselt, poisi süütu siirus avaldas talle muljet.

„Jah, nad on sageli ilusad, aga nende ilu tuleb seestpoolt, sest nad on ...“ Ta sirutas käe välja, utsitades kedagi lauset lõpetama.

„Nad on lahked!“ ütles Kate Lottiele naeratades.

„Jah, tubli, Kate, mis veel?“

Lottie, kes sai Kate'i naerusest julgust, otsustas lisada ka oma mõtte. „Nad ei loobu kunagi oma unistustest.“

„Suurepärane, Lottie. Mis sõnaga saaks sellist omadust kirjeldada?“

„ENESEPETLIK!“ hüüdis Ollie. Kõik hakkasid naerma, välja arvatud Lottie, kes pööritas lihtsalt silmi.

„Ee ... abivalmis?“ pakkus Charlie. Tekkis hetkeline vaikus, kõik lapsed mõmisesid endamisi, püüdes leida sobivat sõna. Kuni see nagu piksenool Lottiet tabas. See oli nii selge. See tundus äkitselt olevat maailma kõige võimsam ja tähtsam sõna ning see muutis Lottie mõtteviisi igaveseks.

„*Pidurdamatu.*“

Niipea kui Lottie oli selle sõna välja öelnud, teadis ta, et just sellist võimet ta tiaaralt tahabki: võimet mitte kunagi alla anda, olla pidurdamatu headuse jõud, meeldib see maailmale või ei.

Nüüd oli kummaline mõelda, et tiaara saamisest oli möödas juba seitse aastat. Tema elu oli tohutult muutunud pärast seda, kui ema oli vaid kaks aastat hiljem surnud, ning mõnikord ei suutnud ta endiselt uskuda, et see ei olnudki pelgalt üks hirmus ja kurb unenägu. Lottie raputas pead, peletas halvad tunded eemale ja pani polaroidfoto tagasi käekotti, enne kui ta sõrmed tiaara üles leidsid. Ta pigistas seda korraks ja silitas ehtel olevaid pisikesi kalliskive. Ta oleks eelistanud tiaara pähe panna, aga rongis pidi piisama ka üksnes puudutamisest.

Seejärel kordas ta endale oma isiklikku mantrat: „Ma olen lahke, ma olen vapper, ma olen pidurdamatu.“

Ta saab hakkama. Ta sulandub teiste sekka. Teda saadab Rosewoodis edu, täpselt nii, nagu ta oli emale lubanud.

„*Rosewoodi jaam. Rosewood Halli minemiseks väljuge siin.*“

Lottie võttis otsusekindlalt kohvrid käe otsa. Ta oli valmis oma elus uut maagilist peatükki alustama ja kavatses tõestada, et kuulub siia maailma.